06/05/2019

Μία διήγηση ενός κατοίκου της Αίγινας για τον Άγιο Νεκτάριο

/ Ορθόδοξες Προβολές

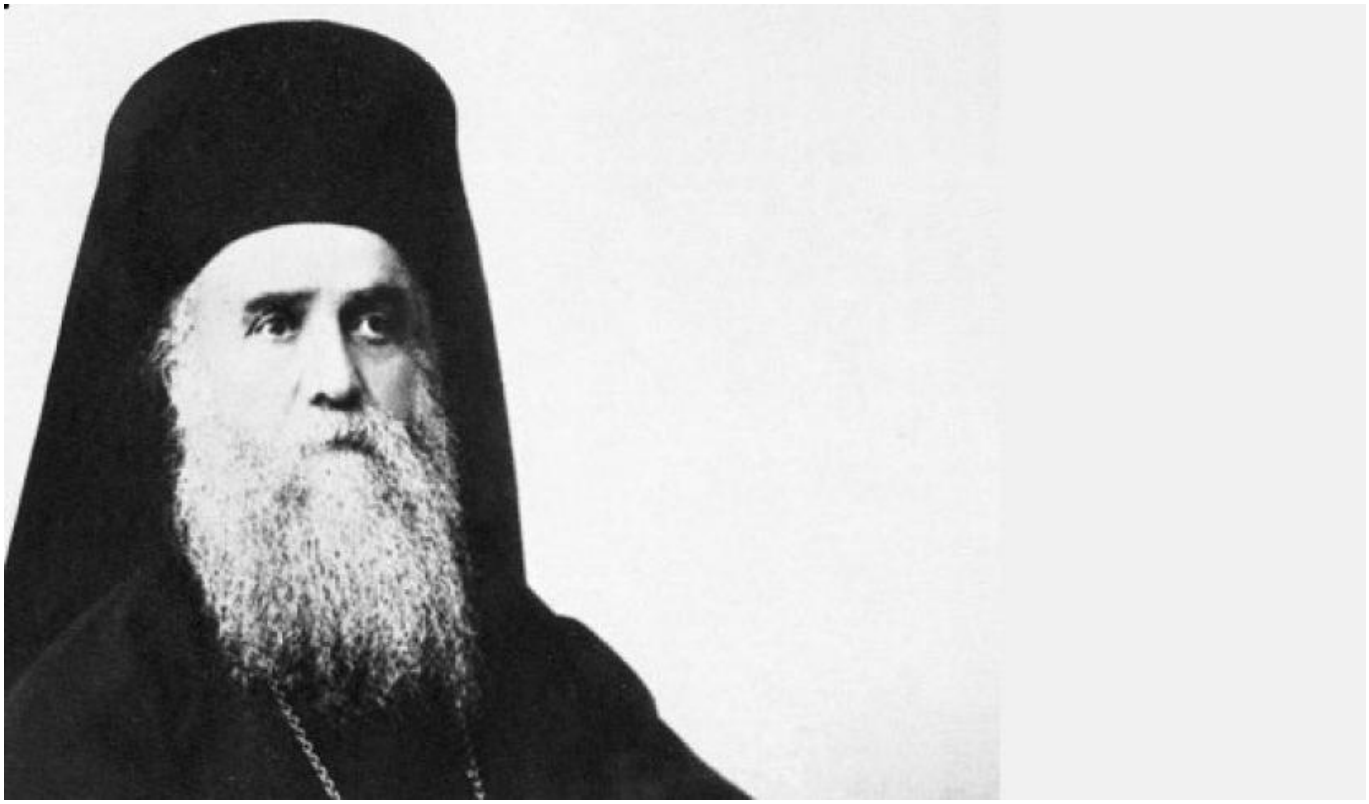

Είχε αγοράσει ο Δεσπότης μας Άγιος Νεκτάριος ασβέστη και μ' άλογο τον κουβάλησαν στο σπίτι μας για να τον σβήσουν. Ήτανε τότες που χτίζανε το Μοναστήρι. Νερό εκεί πάνω δέν υπήρχε έξω από τούτο το πηγάδι το δικό μας.

Το νερό το κουβάλαγαν με τα βαρέλια απ' το πηγάδι μας στο Μοναστήρι, πριν βρουν εκεί. Φόρτωναν το γάιδαρο με τα βαρέλια, καβάλαγα κι εγώ και πήγαινε το νερό στις καλογριές. Έπιασαν λοιπόν οι εργάτες και σβήνανε, σβήνανε συνέχεια.

Ώσπου κάποια στιγμή τέλειωσε το νερό. Στέρεψε η πηγάδα. Πετάγανε τον κουβά και χτυπούσε στις πέτρες του πάτου. Εδώ πάνω μπορεί να 'χουμε καλά νερά, δέν έχουμε όμως πολλά. Η γιαγιά μου η Χρυσή που καθόταν στον αργαλειό κι έφαινε, έφυγε τότε παίρνοντας το... πολύτιμο μπαστούνι της (ένα κομμάτι ξύλο, καλάμι, ό,τι έβρισκε πρόχειρο) και καμπουρά-καμπουρά πήγε στο Δεσπότη, στο μοναστήρι.

– Δεσπότη, του λέει, το νερό σώθηκε. Κι ο ασβέστης κοντεύει να χαλάσει έτσι δα που μένει. Κόπιασε να τόνε πάρεις. Άλλο να ‘ναι σβησμένος ο ασβέστης κι άλλο να ‘ναι ωμός, κουμούλι, πέτρες. Άμα ξεθυμάνει δε γίνεται πια τίποτα.

– Άμα θέλει η Παναγία, κυρα-Χρυσή, λέει ο Δεσπότης, θα κάνει νερό το πηγάδι!

Η γιαγιά μου, που πέθανε ενενήντα χρονών το 1917, ήρθε πίσω φουρκισμένη.

– Είναι και κακοτσέφαλος, μας λέει. Δεν ακούει τι του λέω!

Λίγο αργότερα έρχεται ο Δεσπότης. Η γιαγιά μου θυμωμένη που δεν την άκουσε, δεν κουνήθηκε από τον αργαλειό!

– Κυρα-Αγγελικώ, είπε κείνος στη μάνα μου, πάμε να δούμε τους εργάτες;
Πήγαν. Τους βρήκανε να τρώνε κάτω από τη συκιά. Τους σταύρωσε.

– Καλό ξεγλίτωμα, είπε.

Τίποτ’ άλλο. Ούτε «τι κάνετε, τι φτιάχνετε», τίποτα. Ήρθε ύστερα στο σπίτι, να εδώ κάτω απ’ τη μουριά, να πιει ένα νερό. Άμα απόσωσε, έφυγε για το Μοναστήρι. Η μητέρα μου απορούσε «τι καλό ξεγλίτωμα είπε ο Σεβασμιώτατος, αφού δεν έχουμε νερό;». **Πάει στους εργάτες και τους βρίσκει να κλαίνε.** Εκεί που σου είπα πως τρώγανε, άκουσαν ξάφνου ένα κρότο μέσ’ από τη γης. Θαρρούσαν το πηγάδι πως βούλιαξε. Πετιέται απάνω ο Μήτσος ο Μούρτζης, ένας απ’ τους τρεις εργάτες, ο πιο ψυχωμένος και πάει να δει…

Ο Μήτσος ο Μούρτζης το λοιπόν, σαν πιο ψυχωμένος, πάει στην πηγάδα και κοιτάει. Τι να δει! Είχε έρθει το νερό απάνω! Ένα-δυό μέτρα κάτω απ’ τα χείλια του πηγαδιού. Του φάνηκε πως εβούλιαξε το πηγάδι και γι’ αυτό ήρθε απάνω το νερό. Μια και δυο, ρίχνει τον κουβά με τη μαγγάνα. Ξετύλιγε, ξετύλιγε. Μόλις «έπιασε» τον πάτο ο κουβάς – είκοσι μέτρα βάθος – τον πιάσανε ρίγη. Έβαλε τα κλάματα. Πήγαν στο μεταξύ κι οι άλλοι. Κλαίγανε κι αυτοί άμα κατάλαβαν τι είχε συμβεί… Μεγάλος Άγιος! με μια του κουβέντα: Δυο λέξεις όλες κι όλες. «Καλό ξεγλίτωμα, η Παναγιά θα το φέρει» κι έφυγε… Κουβάλαγαν νερό και τελειώσανε το σβήσιμο του ασβέστη.

Διήγηση Μήτσου Παυλινέρη, κάτοικος Αιγίνης

ΠΗΓΗ: fb St. Nektarios Aeginas Monastery